

Al Consell Municipal

Maria Rovira Torrens, regidora del Grup Municipal de la CUP Capgirem Barcelona, actuant en el seu nom i representació, manifesta:

1992 va ser l'any que Barcelona es va obrir al món. Uns Jocs Olímpics que van ser l'excusa per "rentar la cara" als carrers de la ciutat i començar l'ofensiva especuladora que encunyaria el concepte "Marca Barcelona". Mentre la ciutat esdevenia aparador de l'efervescència olímpica de la mà del franquista Joan Antoni Samaranch, una altra "rentada de cara" tenia com a objectiu preservar la "tranquil·litat" de la política catalana i espanyola. Amb aquest objectiu, l'aleshores ministre d'Interior José Luis Corcuera va idear una operació contundent per acabar amb l'independentisme, especialment el combatiu.

L'"Operació Garzón", anomenada així perquè va ser dirigida per aquest jutge de l'Audiència Nacional espanyola, conduïa cap als calabossos una seixantena de militants i solidàries independentistes. Homes i dones que van ser torturats i torturades durant hores i hores, dies i dies, patint abusos físics a diferents casernes de la Guàrdia Civil, des de Madrid a Manresa, Girona i Castelló. Molts dels detinguts van denunciar les tortures davant el mateix jutge Garzón, però aquests fets mai van ser investigats i les denúncies van ser sistemàticament arxivades.

Després d'anys recorrent en els diferents estaments judicials espanyols, el 2004 el Tribunal Europeu dels Drets Humans condemna a l'estat espanyol per no haver investigat les tortures denunciades pels detinguts en aquella "Operació Garzón". Però aquesta notícia va passar inadvertida als grans mitjans de comunicació i ignorada per la majoria de partits polítics. Avui, 25 anys després, poc se'n parla. Com a l'any 92, els noms d'aquells homes i dones militants independentistes d'arreu dels Països Catalans tornen als silencis còmplices de les clavegueres de l'estat. L'estatus quo social i polític que no vol que s'embruti el nom d'aquells dies olímpics que per la gran majoria de veïnes van ser un somni, però per altres van ser un malson que avui dia encara els persegueix.

Bosses de plàstic al cap que les premien per darrere per provocar asfíxia, hores sense dormir o dempeus sense poder moure's, puntades de peu i cops amb objectes a diferents parts del cos, amenaces, descàrregues elèctriques, llargues jornades d'incomunicació, el dolor d'escoltar al company o companya a la sala del

costat cridant per les tortures que estava patint... maltractaments continuats que van servir per obtenir declaracions articulades pels cossos policials, autoinculpacions obtingudes usant les estratègies més brutes que l'estat espanyol és capaç. I no va ser la primera vegada, com tampoc va ser l'última.

Per això i d'acord amb el que estableix l'article 55.1 del Reglament Orgànic Municipal, formula la següent:

Proposició amb contingut de Declaració Institucional

El Consell Municipal de l'Ajuntament de Barcelona, acorda:

PRIMER.- Manifestar el rebuig per les tortures denunciades pels i les militants independentistes en l' "Operació Garzón" de l'any 1992 i la seva falta d'investigació i, en aquest mateix acte, reparar la seva memòria.

SEGON.- Condemnar públicament tot tipus de persecució policial patida per la militància independentista i dels diferents moviment socials i polítics de la ciutat, que sota muntatges policials han sigut perseguits per les seves idees i que han patit maltractaments policials a comissaries de Barcelona.

TERCER.- Organitzar aquest any 2017 un acte de reconeixement i memòria d'aquests fets i inaugurar una instal·lació amb l'objectiu de reparar el seu oblit per part del consistori i de condemnar públicament la pràctica de la tortura i els maltractaments a la nostra ciutat.

QUART.- Condemnar l'actuació de l'ex-jutge Baltasar Garzón per haver faltat a la veritat públicament a l'afirmar que cap dels detinguts no va denunciar tortures davant seu, quan existeixen proves materials de la seva existència. La no investigació dels fets i la seva negació sistemàtica suposen una vulneració dels drets humans, tal com va dictaminar el Tribunal d'Estrasburg.

Maria Rovira i Torrens
Barcelona (Països Catalans), 20 de juliol de 2017